

Gizella királynő vendégeként Veszprémben

Ritkán éri a hozzám hasonló földi halandót olyan megtiszteltetés, hogy a királynő személyes vendégeként tölthessen el két-három napot Veszprémben, a felséges asszony városában. E csodával határos esetben megtörtént ez év júliusában, amikor is a Magyar Könyvtárosok Egyesülete (MKE) Helyismereti Könyvtárosok Szervezetének tagjaként, a már szokásos nyári konferencia ürügyén, Veszprémbe látogattam.

A királynő semmit nem bízott a véletlenre, ezért a konferencia nyitányaként maga elé idézte gyűlevész hadunkat, és bőséges intelmek kíséretében adta át e három napra a város kulcsát retenthetetlen vezérünknek, *Béla* nagyúrnak (*Takáts*). Béla úr a tőle megszokott választékos módon köszönte meg a királyi felség kegyét, s ígéretet tett, hogy népével igyekezni fog mindenben igazodni az elvárásokhoz.

Ezt követően sürgősen nekiláttunk, hogy iz-zadságos munkával elvégezzük, mi ránk szabott a HKSZ XII. konferenciáján. Stílusosan a Megyeháza Szent István-termében került sor az első napi tanácskozásra. *Kuti Csabának*, a Veszprém Megyei Közgyűlés elnökének és *Asztalos István*nak, Veszprém megyei jogú város alpolgármesterének szívélyes hangú köszöntői után még egy rendkívüli esemény készítette önmegtartóztatásra a tenni akarástól (is) felhevült hadi népet.

Szervezetünk életében először adhatta át ugyanis seregünk fővezére a Kertész Gyula-emlékérmet, melyet azoknak alapított az MKE helyismereti és bibliográfiai szekcióinak közössége, akik a magyar könyvtárosság aktív vagy nyugdíjas dolgozójaként életművükkel meghatározó módon kötődnek a helyismereti könyvtárosi, illetve bibliográfiai tevékenység elméleti és gyakorlati területeihez. A fenti feltételeknek megfelelő harcostársak közül elsőként a Bényéről neveztetett Miklós urat (alias *Bényei Miklós* egyetemi docent, a debreceni Méliusz Juhász Péter Megyei Könyvtár igazgatóhelyettesét) emelte egyhangúlag pajzsra a sereg, s így ő vehette át a megtisztelő kitüntetést Béla nagyúr kezéből.

Voltak ezután nevezetes csatározások a táj és az irodalom különbözőféle mezein, ahol is *Mihály* úr (*Praznovszky*), a már nevezett Miklós úr

(*Bényei*), valamint *Imre (Monostori)* és *László (L. Simon)* urak vezették csapatainkat a fülüknél fogva. E nem éppen kellemetlen és haszontalan időtöltést az emlékezés már egyértelműen azzal a jóleső érzéssel idézi fel, hogy érdemes volt érte nyeregben tölteni, azaz végigülni, azokat a meleg délutáni órákat.

Megpróbáltatásainknak azonban ezzel még nem lett vége. Hiába, néha vendégeskedni sem könnyű dolog! A királynő ugyanis úgy rendelkezett hű vazallusa, *Mihály* úr által, hogy csak azt követően ülhetünk vele egy asztalhoz vacsorázni, ha előtte kedves városában, az általa megbízhatónak tartott vezetővel, hosszan kalando-

zunk. Hála az elmúlt tizenkét év során végzett gyakorlatozásoknak, keményen kiálltuk a próbát, és így eljött az a pillanat is, amikor a Tapó Fogadóban hozzáláthattunk az immár kiérdemelt estebédhez. Sajnálatos módon ebből is már csak emlék maradt, pedig nem lenne rossz időnként újra végigélni az ott felszolgált királyi menüt. A felséges asszony azonban nem csak enni és inni adatott megfáradt seregünknek, hanem rendkívüli képességeit felhasználva gondoskodott szórakoztatásunkról, melynek egyik fénypontja volt Kinizsi Pál uram megidézése. A sokat próbált fegyvertárs hősiességét misem bizonyította jobban, mint az a tény, hogy kedvünkért még szemüveget is képes volt feltenni, hogy jobban magunk közül valónak érezhessük.

A szállásaink felé tartó úton a veszprémi utcazenei fesztiválra összesereglett igricek lágy hangjai kísérték bennünket, bár bevalom, az sem volt kellemetlen érzés, mikor a takaróm és az éjszaka csendje rám borult.

A második napon ismét nyeregbe szálltunk. Ezúttal az Ikarusról nevezett társas kancák hátán siettünk Balatonfüredre, ahol vendéglátónk leleményessége révén új harci feladatok vártak ránk. Mindenekelőtt ezen új terepen is folytatnunk rendeltetett a csatározásokat az irodalom, a helyismeret és az elmaradhatatlan digitalizálás szörnyeivel. A Fennvalónak hála ezúttal is biztos kezű, bölcs vezéreket rendelt nekünk a sors. *Tibor* úr (*Gintli*), *Attila* úr (*Nagy*), *Csaba* úr (*Nagy*) és *Jenő* úr (*Kiss*) mellett, a megérdemelten figyelemre méltó *Katalin* (*Bán-*

keszi) asszony is buzgón fáradozott, hogy győzelemre segítsen bennünket olykor el-elakadozó gondolataink felett. S megtörtént a csoda. Embervesztés nélkül túléljük a délelőttöt, így seregünk teljes létszámban kereshette fel a balatonfüredi Helyismereti Gyűjteményt és a Jókai-villát. Mindkét látogatás élményszerűen tanúszkodott számunkra arról, hogy lehet és érdemes tenni azért, hogy az utókor számára megőrizzük nemes elődeink nyomát. Tennünk kell ezt abban a reményben, hogy tán lesz még rá lehetőségük utódaiknak, hogy átvegyék a rájuk hagyott, nekik megőrzött örökséget.

Talán mondanom sem kell, hogy a felséges asszony nemeslelkűségének és leleményességének nincs határa. Így hát egy csinos dereglyét rendelt alánk, hogy a Balatonnak is nevezett Nagy Víz hullámain átvitessen minket Tihanyba, ahol nagytiszteletű *Richárd* (*Korzenszky*) úrra, a tihanyi bencés apátság perjelére bízta lelkünk gondozását. Állíthatom, hogy e szentéletű férfiú mindent igyekezett megtenni azért, hogy lelkünk utolérje „előre szaladt” testünket és szellemünket, vagyis harmóniába kerüljünk önmagunkkal. Előadásában a humort is bőven mérve kompolt Ég és Föld között.

Persze a sötétség óráiban azért csak engedünk a test, jelesen a gyomor csábításainak, és egy hamisítatlan szőlőhegyi csárdában enyhítettük éhünket és szomjunktat. Sőt, néhányan nem áttalottak – Gizella királynő főkönyvtárnokának példáján felbuzdulva – táncra kerekedni.

Harmadnapon, péntek lévén, penitenciát tartottunk. Az ételre szegezve szemünket fogyasztottuk el bőséges reggelinket, majd a hadba hívó szóra ismét szellemi kalandozásokra indult seregünk. A korszellemnek engedve a férfiak ezúttal nagyobb teret hagytak a gyengébb nemnek a seregvezetésben, és ez nem találtatott rossz döntésnek. *Judit (Mennyeiné Várszegi)*, *Ágnes (Oroszlánné Mészáros)* és *Klára (Nyakasné Turi)* asszonyok a férfiaknak példát nyújtó elszántsággal és hősiességgel irányították a hadmozdulatokat szűkebb pátriájuk helyismereti tevékenységének megismertetése során. Már-már szégyenben maradtunk volna, ha *József úr (Sebő)*, valamint a nagy tapasztalatokkal rendelkező *Károly (Kertész)* és *István (Hermann)* urak nem vállalkoztak volna maguk is, hogy megmutassák ki a legény a gáton, akarom mondani Veszprémben, Tapolcán illetve Pápán.

Végül a királynő megkönnyebbült szívvel vette a hírt, hogy főkönyvtárnoka és segédei útjára bocsátották népünket, mely minden garázdaság nélkül hagyta el a három napig megszállva tartott várost.

Ui.: Remélem, megbocsátják nekem, hogy egy cseppet sem akartam hivatalos beszámolót írni az MKE Helyismereti Könyvtárosok Szervezetének – Veszprémben tartott – XII. konferenciájáról. Amellett, hogy nem is lennék rá képes, bízom benne, hogy megteszik ezt helyettem mások. Én megmaradtam annál a szerény vállalkozásnál, hogy némileg megidézsem a tanácskozás három napjának hangulatát.

Komolyra fordítva a szót, meg kell azonban ragadnom a lehetőséget, hogy ezúton is kifejezzem köszönetünket a rendezőknek, szervezőknek. Legfőképpen házigazdánknak, Praznovszky Mihálynak, a veszprémi Eötvös Károly Megyei Könyvtár igazgatójának, akinek humora bátorított fel a fenti szösszenet stílusának megválasztására. Természetesen ugyancsak kiemelt köszönet jár háziasszonyunknak, *Szabóné Vörös György*inek, a veszprémi Eötvös Károly Megyei Könyvtár helyismereti csoportvezetőjének, akinek bizonyára nem kis szerepe volt abban, hogy vendéglátóink minden egyes résztvevőt elhalmoztak figyelmességükkel, szeretetükkel. Még egyszer köszönet mindenért.

Gerber György

Fotók: Mándli Gyula
és Csirmazné Cservenyák Ilona

A népmesék aranyhídja

Szeptember 30. a népmese napja

„Amelyik nép elfelejti az énekeit,
az elfelejti a múltját,
ha elfelejti a múltját,
akkor nem érdemli meg a jövőt”.

Domokos Pál Péter

Január 22. (Himnusz) a magyar kultúra napja, április 2. (Andersen) a gyermekkönyvek világnapja, április 11. (József Attila) a költészet napja, április 24. (Cervantes) a könyv világnapja –

sorjáznak a születési évfordulókhoz igazított jeles napok. Május végén, június elején jó háromnegyed százada a könyvhetet tartjuk...

Kézenfekvőnek tűnt az ötlet, 1859. szeptember 30-án Kisbaconban született Benedek Elek, tehát mielőtt még a kultúra globalizálódó világpiacán végképp „kioldódnának sajátos színeink”, találjunk vissza önmagunk gyökereihez! Énekeinkben, zenénkben, táncainkban, közmondásainkban, magatartási, gondolkodási stílusunkban, meséinkben keressük a jellegzetesen magyarnak, Kárpát-medenceinek vallott elemeket! Hozzuk vissza a népmesét a mindennapok világába, ismertessük, szeretessük meg a felnőttek, a szülők lehető legszélesebb köreivel, hogy a jelenleginél sokkal több öröm, derű legyen körülöttünk, különösen gyerekeinkkel tartott kapcsolatainkban.

kapuja”. Könnyen, gyorsan fogyasztható, sok kép, kevés szöveg. A történetből pedig semmi nem marad, csupán a csontváz. A késleltetés, a sejtetés, a szimbólumok befelé irányító, a tudattalan tudatosulását segítő eszközrendszere kihullik ebből a közlési szisztémából. Jól értsük! Nem feltétlenül gonosz lélekkufárok, nem hazaárulók ezek a szerkesztők, kiadók. Inkább csupán lelkiismeretlen üzletemberek, akik egyszerűen „nem tudják, de teszik”. Felhívják, sziru-

Miért? Mert évtizedek óta látjuk, halljuk, tapasztaljuk, hogy gyerekeink körében az olvasás egyre inkább a kellemetlen, érdektelen, nehéz kötelesség s nem az örömteli, önkéntes „boldogságtapasztalat” szinonimája. Megfigyeléseink és vizsgálati adataink szerint a mesehallgató, a szavakból belső képeket rendszeresen teremtő, a szavak zenéjét élvező, a szinonimákat gazdagon használó, a képes beszédet értő gyerekekből lesznek a szenvedélyes, sokat és jól olvasó fiatalok, majd felnőttek. Mégpedig nem az öncélú erőszak, a horror, hanem a hiteles, érzelem- és gondolatgazdag emberi történetek írott változata után olthatatlan szomjat érző, örömmel és széles skálán böngésző, keresgélő, felfedező, majd mélyen belefeledkező könyvmolyok. Az örömteli élmények bizonyára elraktározódnak, s megmaradnak az olvasás legfontosabb motívumai: a derű, a megnyugvás, a belső béke helyreállása, hiszen bízni lehet a jóság, az igazság, a becsület, az adott szó, az alázat, a segítőkészség erejében, a világ helyrebillent erkölcsi rendjében.

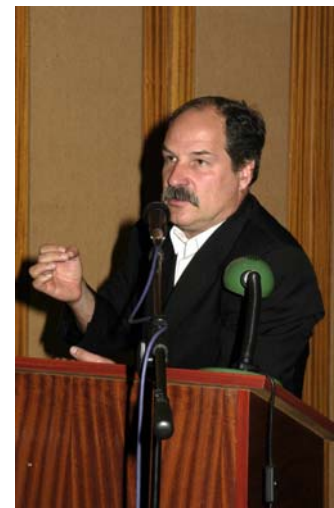
Célunk tehát első renden a boldogságtapasztalatok szaporítása volt, de ezen belül is a gyerekeken keresztül a felnőtteket és a felnőtteken keresztül a gyerekeket akartuk elérni. Pontosabban szólva a fontos dolgokról, mélyen beszélgető felnőtt–gyerek páros hatékony létrehozásában, gyarapításában reménykedünk. A gyerek a szülő tünete – mondják a böles pszichológusok. Ha a gyereken segíteni akarsz, akkor a szülővel kell törődnöd!

Másrészt az utóbbi évtizedben jól láthatóan, hallhatóan egyre szélesebbre tágul „Disneyland

posítják vagy desztillálják a szép, nagy klasszikus meséket, mellé sok nagy, színes képet nyomtatnak (egy mese = egy könyv), s máris készen van a nagy alakú, könnyen, gyorsan olvasható, 10–15 oldalas „nagy könyv”. A szülők jelentős része boldogan szaporítja ezekkel a családi könyvtárat, s virágzik az üzlet. Miközben pontosan tudjuk, hogy a sok száz év alatt kikristályosodott népmesék szövege éppen nem köti meg, sokkal inkább szabadon hagyja a gyermek egyéni vágyaktól, szorongásoktól, tapasztalatoktól vezérelt fantáziáját.

További célunk a szókincs gyarapítása, az önálló olvasás előkészítése. Mind több pedagógus panaszkodik, hogy felső tagozatosai nem értik Arany, Petőfi, Gárdonyi nyelvét, hogy Jókai „latinos beütéseit” már ne is emlegessük. Milyen más viszont egy olyan osztályban tanítani, ahol az óvodában sok mesét hallottak, játszottak el, rajzoltak le, az alsó tagozatban pedig mindez magasabb fokon megisméltődött, illetve a kreatív mozzanatok száma jól érzékelhetően szaporodott!

Szöveg nélküli rajzfilmek után nagy valószínűséggel többnyire érthetetlen marad a tankönyvi szöveg – hogy Gárdonyit, Móriczot most ne is akarjuk túlságosan gyakran emlegetni –, ellenben a sok mesét hallgató gyerekek a

szókincse, no és képzeleti képeket készítő (álmodó, rajzoló, festegető), vágyfantáziákkal belső békét teremtő gyakorlata is szükségképpen sokkalta begyakorlottabb, kicsiszoltabb lesz. A mese tehát olyan aranyhíd, amellyel kapcsolatba kerülve, amelyre rálépve könnyen elérhetővé válik a túlpárt, a győzelem, a megnyugvás, az igazság, a lelki és szellemi gazdagság.

E jeles napra készülve, hetek óta szinte folyamatosan az emelkedett öröm tartott fogva,

mert óránként, félnaponként csörgött a telefon, jelzett a számítógép. Újabb és újabb kollégák, ismerős és ismeretlen barátok akarták tudatni, örömmel csatlakoznak a Magyar Olvasástársaság és az Életfa Alapítvány felhívásához: Mátészalkától Kőszegig, Soprontól Debrecenig, Karcagtól Dunaújvárosig, Lentitől Berettyóújfaluiig, Sárospataktól Nagykanizsáig, Székesfehérvártól Mezőberényig, Kiskunmajsától Tapolcáig, Ajkától Hatvanig, Szolnoktól Szegedig, Szekszárdtól Pásztóig, Bicskétől Paksig, Bonyhádtól Visegrádig, Battonyától Salgótarjánon át Zalaegerszegig csaknem száz könyvtár, iskola, bábszínház, folyóirat (Csodaceruza, Fordulópont) és testület (Budapesti Pedagógusok Szakmai Szervezete, Könyvtárostanárok Egyesülete). Honlapunk szerkesztőjének, Nagy Júliának köszönhető lelemény, hogy a csatlakozók sora Kisbaconnal, Benedek Elek szülőfalujával kezdődött (B. E. Emlékház, Általános Iskola) és a szerbiai Vajdaság magyarok településeivel végződött (Ómoravica, Szabadka, Nosza, Ludas) ez az impozáns sereglés.

Kikerülhetetlen feltevést kell szavakba öntenünk. Felhívásunk talán több eleme (kincsekkel teli tarisznya, mesékbe szőtt bölcsesség, mentsük át a következő generációk számára az életet segítő tapasztalatokat) mintha a kollektív tu-

dattalan megszólításaként működött volna. Sokunkban ott lappangott már ez a késztetés, csak valakinek formába, szavakba, mondatokba kellett fogalmaznia ezt a bizonytalan érzést, álomszerű, kavargó vágyat, gondolatcsírát. Nem voltunk elég ügyesek a magunk népszerűsítésében (a júliusban elkészült kézirat majd október derekán kerül nyomdába), s mégis első hallásra, olvasásra mosollyal, örömmel, tette készen fogadták sokan, majd tették, amit a legjobbnak láttak. Alig volt néhány kolléga, aki kis bizonytalansággal visszakérdezett: csatlakozik, de mit is kell tennie?

Néhány szó kíséretében elküldtem párat az általam legjobbnak tartott programok közül, s ettől a pillanattól megszűnt minden tétováság. Az egyik ötlet húzta a másikat. Ne is jeles napot szervezzünk, hanem egy hetet! (Mezőberény, Szolnok, Sopron) Ne csupán olvassuk, hallgassuk a mesét, de elevenítsük meg! Dramatizáljunk, bábozzunk, rajzoljunk, fessünk, ki-ki készítse el kedvenc mesehősének bábfiguráját! Szép számmal megjelentek a kreatív mozzanatok, melyeknek súlyát a folytatásban feltétlenül erősíteni szeretnénk.

Kezdeményezésünk egyik gyújtópontja, dilemmája a magyar népmese, kontra népmese kérdése volt. A jó egy éve zajlott vitában rövid idő alatt világossá vált, hogy a jelzős szerkezettel feleslegesen szűkítjük a kört. Anyanyelvünk, kulturális gyökereinkből, hagyományainkból fakadóan úgyis természetes módon a saját mesekincsünk tudatos feltárása, népszerűsítése kerül előtérbe, de egyúttal folyamatos késztetést érzünk saját kisebbségeink, nemzetiségeink, szomszédaink, illetve a nagy kultúrák, tehát a más népek mesevilágának egyre mélyebb megismerésére is. A következő években gondosan figyelünk majd erre az adósságunkra.

Végezetül egy ugyancsak jókedvű csattanóval zárjuk mondandónkat. E jeles napra időzítettük a Magyar Olvasástársaságnak a mesekonferenciához kötött, ez évben esedékes közgyűlését. Közhasznú szervezetként nem érdektelen, hogy választott témánk harminc vagy százharminc fős hallgatóságot vonz. Nos, 2004. április 16-án, legutóbbi közgyűlésünkön a Globalizáció és nemzeti kultúra témakörben többek között

György Péter, Kulin Ferenc és Tókéczki László volt az előadónk. A referátumok egymás mellettisége, a vita hallatlanul érdekes és tanulságos volt. Ennek ellenére a megjelentek létszáma nem érte el az ötven főt.

Most viszont, a népmese napján, amelyet *Berecz András* meséje indított, *Benedek Katalin* néprajzkutató, a mesekutató *Koszeicz Sándor* és *Boldizsár Ildikó*, a gyermekkönyvtáros *Fodor Judit* és *Budavári Klára*, végül két pszichológus, *Stiblar Erika* és *Szőnyi Magdolna* előadásait hallgatta, vitatta az Országos Széchényi Könyvtár közismerten nagy előadótermét megtöltő száznegyven, százötven ember.

Netán mi, felnőttek, könyvtárosok és pedagógusok, gyerekeinkhez, unokáinkhoz hasonlóan ugyancsak jól érzékelhetően vágyunk a boldogságtapasztalatok megszerzésére, átélésére, gyarapítására?

Nagy Attila

A magyar népmese hete Sopronban

A népmese napja Sopronban a magyar népmese hetévé terebélyesedett. Az iskola- és óvodapedagógusok egyaránt örömmel csatlakoztak a Magyar Olvasástársaság felhívásához Benedek Elek születésnapjának emlékeztetéssé tétele érdekében. A Széchényi István Városi Könyvtár Kurucdombi Fiókkönyvtárának vonzáskörzetébe tartozó óvodák és iskolák könyvtárlátogatás keretében ünnepeltek, a távolabbiak saját programjukba építették be a megemlékezés általuk választott formáját. Kellemes gondját így fogalmazta meg *Majsa Imréné*, a Benedek Elek Pedagógiai Főiskola Aranykapu Gyakorló Óvodájának óvónője, az Óvodai nevelés játékkal, mesével B változata a gyakorlatban című kötet szerzője: „Örömmel csatlakozunk, bár még nem tudom, mit csinálunk, hiszen nálunk nincs nap Benedek Elek-mese nélkül!”

A Kurucdombi Fiókkönyvtárat heti rendszerességgel látogató csoportok nagy száma sugallta az ötletet, hogy egy egész héten át emlékezzünk meseirodalmunk klasszikusára. Délelőttönként az óvodás csoportok és az alsó tagozatos osztályok jöttek a fiókkönyvtárba, délutánonként a napközis csoportok és a fiókkönyvtár Akácvirág Nyugdíjas Olvasóköre.

Az óvodás csoportok és az elsősök először gyertyagyújtással és énekszóval köszöntötték „Elek apót” születésnapján, megemlékezve az édesanyákról, édesapákról, nagymamákról, nagypapákról, testvérekről, pedagógusokról és mindazokról, akik mesét mondanak nekik. Öröm volt nézni, milyen áhitattal nyúltak Benedek Elek előkészített kötetéhez a kis csöppségek, és milyen kíváncsian kandikáltak a polcok mögé: hol lehet a helye ennek a sok szép könyvnek? Az új óvodások a Repülő kastély interaktív mesélőkönyvvel ismerkedtek, a „veteránok” – akik már ismerték – a Kacor királyt hallgatták meg kedvenc óvó nénijük, tanító nénijük előadásában, aztán bábelőadást rögtönöztek belőle a kesztyűbábokkal, végül – amikor már túl voltak saját belső képük kialakításán és az általuk elképzelt élethelyzet közösségi megélésén – megnézték a mese rajzfilmes DVD-változatát.

Az általános iskolás osztályok és napközis csoportok – az első osztályosokat leszámítva – játékos feladatot kaptak, aminek alapötletével *Boldizsár Ildikó* mesekutató kápráztatta el a gyerekeket még évekkkel ezelőtti ittjártakor: mesék egymondatos tartalmát kapták a gyerekek apró lapocskákon, a mese valamelyik szereplőjének szemszögéből megfogalmazva. Például: „Csillogó a tükröm, fenyvesek koszorúznak, bennem változtak hattyúvá a hirtő elé fogott leányok. Mi vagyok?” Első lépésben a „Mi vagyok?” kérdésre válaszoltak, megnevezték a mesét, kiválasztották hozzá a fénymásolt népmesét, és kikeresték az asztalra előkészített könyvekből.

Az Akácvirág Nyugdíjas Olvasókörrrel Benedek Elek Hazug meséje – azon belül is a brassói káposzta – révén eljutottunk Kisbaconba, onnan, A repülő kastélyt Wass Albert átdolgozásában meghallgatva a Tóvidékre. Végül a Funtinelli boszorkányból olvastunk fel népmesei ihletésű részleteket.

Az ünnep zárásaként – valamennyi csatlakozó intézményhez eljuttatva meghívásunkat – könyvkiállítással, gyertyagyújtással és a Világ-szép nádszálkisasszony művészi előadásával emlékeztünk Benedek Elekre.

Ezzel a programmal csak a hét ért véget. A könyvtárat látogató csoportokkal azóta is sorra vesszük a játékos feladatokkal reflektorfénybe került népmeséket. További népmeséket hallgatva a gyerekek csillogó tekintete jelzi, hogy ismerős mesemotívumra bukkantak. A meséhet

kapcsán döbrentünk rá, milyen sok kisgyerek nem hall otthon mesét. Reményeink szerint a könyvtári mesehallgató gyerekek, akik most még csak szüleiknek, nagyszüleiknek, testvéreiknek számolnak be az itt hallott mesékről, amikor majd édesanyák, édesapák lesznek, magától értetődő természetességgel ringatják álomba gyermekeiket a népmese szavaival.

Kelemenné Torma Erzsébet
könyvtáros

A népmese napja a Hild Viktor Városi Könyvtárban

Könyvtárunk, a Hild Viktor Városi Könyvtár a népmese napja alkalmából egyhetes programsorozatot hirdetett szeptember 26. és 30. között.

Igyekeztünk Benedek Elek mesegyűjteményein túl Illyés Gyula, Berze Nagy János, Arany László meséivel is megismertetni a gyerekeket. A közismert és kevésbé közkézen forgó mesék mellett bemutattuk más népek meséit is, mert sok mesében hasonlóságot fedeztünk fel.

Az iskolás és óvodás csoportok több foglalkozás közül választhattak.

Ismert népmesék sokoldalú, dramatikus, vizuális feldolgozása

Ezen a foglalkozáson a gyerekek kevésbé ismert meséket hallgattak meg, majd kis irányítással megkeresték a más népek irodalmában fellelhető hasonló mesét. Megbeszéltük, miből adódhatnak a hasonlóságok, illetve különbségek. Illusztrációt készítettek a mesékhez, és el is játszották őket.

Népmesei vetélkedő

A könyvtári ismereteket ötvöztük a mesékkal. Egy ismert mese részleteit elrejtettük különböző könyvekben. Rejtvények, katalógus segítsé-

gével kellett a könyveket megkeresni a polcon, majd a meserészleteket helyes sorrendbe rakni és a rendelkezésre álló bábokkal eljátszani.

Kézműves foglalkozás

Csuhébaba készítése közben beszélgettünk arról, hogyan is folyt az élet a fosztóban, hogyan kaptak szárnyra a mesék.

Meseillusztráció készítése a könyvtárban

A legkisebbek mesehallgatás közben rajzolhattak, képeket készíthettek a mesékhez.

Meseírás

Öt különböző, a népmesékre jellemző szó (király, szegényember, sárkány, béka, öregasszony) felhasználásával, illetve egy-egy gyermekrajz alapján kellett mesét írni.

Szeptember 30-án közel hetven gyermek hallgathatta azt a népmesei válogatást, amelyet *Horváth Gábor*, a szolnoki Szigligeti Színház művésze mondott, olvasott el a gyerekeknek. (Amikor kiderült, hogy nincs elegendő pénz a programra, a művész ingyen vállalta a mesemondást.)

Még ugyanezen a napon indítottunk útjára egy rejtvényfüzetet, melynek feladatai és kérdései Benedek Elekhez és meséihez kapcsolódnak.

Balázné Prohászka Mária
Gubáné Ecsédi Erika

eContent

DAT 2005

2005. november 9–10.

T-COM – Tölösi Péter Konferenciaközpont
1013 Budapest, Krisztina krt. 55.

EKultúra – digitális könyvtár szekció

november 10., csütörtök 9–13 h

Téma: „Minden, amit a digitális világról tudni lehet”

Védnök: *Fodor Péter* főigazgató (Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár)

Elnök: *Fonyó Istvánné* főigazgató (BME OMIKK)

Előadások:

A tudományos publikáció változó trendjei az e-világban

Téglási Ágnes (Oktatási Minisztérium)

SWETS: Innovatív szolgáltatások a digitális világban

Dirk Lens (SWETS)

„A nyomtatottól az on-line felé” – könyvtárak és forgalmazók partnerkapcsolata

Cary Bruce (EBSCO)

Kerekasztal-beszélgetés és bemutatók

Moderátor: *Dippold Péter* (OSZK)

Témák: Országos könyvtári digitalizálási terv (2007–2013)

Könyvtári digitalizálási projektek – pályázati forrásból megvalósultak
és új lehetőségek

Résztevők:

Bánkeszi Katalin (Neumann Kht.)

Laurinecz Zsolt (Békés Megyei Könyvtár): Light Kőrös-Maros program

Virágos Márta (Debreceni Egyetem Egyetemi és Nemzeti Könyvtár)

Venyigéné Makrányi Margit (II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtár, Miskolc)

Káldos János (OSZK)

Stubnya György (BME OMIKK): A magyar tudomány és technika nagyjai – CD-ROM-sorozat

A szekció további résztvevői: Országos Széchényi Könyvtár, Neumann Kht., Könyvtári Intézet, Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma Könyvtári Főosztály, Publika Magyar Könyvtári Kör, könyvtárak vezetői, munkatársai, valamint a konferencia érdeklődő résztvevői.

Regisztráció a www.matisz.hu oldalon, könyvtárosoknak: 10 000 Ft

Eseménynaptár 2005

XI. 3.	Debrecen	A többfunkciós könyvtárak	városi könyvtár	ujkert@konyvtar.c3.hu
XI. 3.	Bp., BME-OMIKK	Műhelybeszélgetés a vállalati könyvtárakról	MKE Műszaki K. Sz.	
XI. 8.	Bp., OSZK	Módszertani konzultáció	NKÖM és KI	Fehér Miklós
XI. 10.	Bp.	Minden, amit a digitális világról tudni lehet. DAT-konferencia		www.matisz.hu
XI. 16.	Bp.	Az iskolai könyvtár mint hozzáadott érték	Fővárosi Pedagógiai Intézet	FPI
XII. 14.	Budapest, FSZEK	IKSZ-közgyűlés	IKSZ	M. MórÉ Ibolya